

Sborové OZVĚNY

Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích • září 2026 • Ročník XXXI

Farní sbor ČCE v Teplicích si připomíná 100 let existence

Kostel dnes

Stavba kostela ČCE v ulici J. V. Sládka v Teplicích podle funkcionalistického návrhu architekta Miloslava Tejce byla zahájena v roce 1938. Dokončena byla až po II. světové válce, otevřena 1. ledna 1948 a dobře nám slouží dodnes. Má novou střechu a okapové svody a uzemnění. Předzahrádku kostela i fary zdobí nový plot.

Kostel dříve

1926 až 2026: Jaké byly začátky

V roce 2026 si farní sbor Českobratrské církve evangelické v Teplicích připomíná významné výročí – sto let od svého založení. Příběh tohoto společenství však začíná už před rokem 1926. Jeho kořeny sahají do konce 19. století, do doby, kdy se v průmyslově se rozvíjejících Trnovanech, tehdy ještě samostatné obci nedaleko Teplic, usazovali dělníci a další pracovníci přicházející za prací. Mezi zdejšími

českojazyčnými evangelíky zahájil v roce 1893 práci laický kazatel a diakon Václav Řezníček, žák reformovaného kazatele Václava Šubrtů z krabčického sboru, který ho vedl k misijní práci v severočeském pohraničí. Václav Řezníček vytvořil pevné společenství, z něhož se podařilo vybudovat kazatelskou stanici reformované církve. Začátky však nebyly jednoduché.

Pokračování na 2. straně

Farní sbor ČCE v Teplicích si

Dokončení z 1. strany

Věřící se nejprve scházeli v provizorních prostorách v Bohosudovské a později v Rytířské ulici. Roku 1900 zakoupili Řezníčkovi rozestavěný dům v Modlanské ulici v Trnovanech, kde vznikla modlitebna. Tento krok znamenal pro rodinu velkou oběť. Kvůli zakoupení domu se Řezníčkovi zadlužili a dluh spláceli ještě více než dvacet let. Díky jejich odhodlání získalo společenství místo, kde se mohly konat bohoslužby, biblické hodiny, nedělní škola i práce s mládeží.

Dlouholetá práce a postupné upevňování evangelického společenství vyústily v roce 1924 v jeho povýšení na filiální sbor a v roce 1926 v založení samostatného Farního sboru Českobratrské církve evangelické. Nový sbor spravoval také další kazatelské stanice v okolí, pod jeho správu patřily kazatelské stanice například v Hrobu, Bílině a Ústí nad Labem. Po smrti Václava Řezníčka v témže roce zůstal sbor bez duchovního vedení. Ukázalo se však, že sbor má pevné základy a aktivní členy, kteří dokážou pokračovat dál.

Výrazný rozvoj nastal po nástupu faráře Eugena Zeleného v roce 1929. Do Teplic tehdy přišel mladý, vzdělaný duchovní, který měl zkušenosti i ze zahraničních studií na Sorbonně a v Princetonu. Pod jeho vedením zažíval sbor období velkého rozmachu. Bohoslužby se konaly na několika místech regionu, rozvíjela se výuka náboženství a rostl také počet lidí zapojených do života sboru.

Faráři sboru

- Václav Řezníček (laický kazatel a diákon sboru 1883 - 20 - 5 - 1926)
- Eugen Zelený (27. 5. 1929 – 31. 12. 1939)
- Josef B. Kužel (1. 12. 1939 – 28. 2. 1941)
- Břetislav Chlebič (1. 3. 1941 – 31. 8. 1946)
- Zdeněk Somolík (1. 9. 1946 – 31. 5. 1966)
- Ámos Tejkal (1. 8. 1967 – 31. 8. 1997)
- Tomáš Pištora (1. 9. 1997 – 1. 10. 2002)
- Jan Opočenský (1. 11. 2003 – 5. 9. 2015)
- Dan Páleník (6. 9. 2015 - říjen 2018)
- Martin Bánoci (21. 10. 2018 dosud)

Kurátoři sboru

- Josef Horčic (1927 – 1930)
- Jaroslav Kohout (1938 – 1945)
- Josef Mareš (1945 – 1956)
- Slavie Radechovská (1956 – 1964)
- Miroslav Titěra (1964 – 1996)
- Pavel Andrejs (1996 – 1999)
- Willy Gröger (1999 – 2008)
- Věra Grögerová (2008- 2020)
- Radovan Gaudyn (2020 -dosud)

Modlitebna v Modlanské ulici

S rostoucím společenstvím přicházela potřeba vlastního kostela. V roce 1930 sbor zakoupil parcelu v dnešní ulici J. V. Sládka. Zasluku na tom měl zejména člen sboru doktor Tejkal. Rodina Tejkalových zde později postavila rodinný dům, který díky kontaktům Eugena Zeleného vznikl v tehdy neobvyklém holandském stylu. Spolu s přestěhováním rodiny Tejkalových do nového domu bylo 12. listopadu 1933 přeneseno také sídlo sboru. Po jejich odstěhování v roce 1937 a odprodeji rodinného domu sboru začala budova sloužit jako fara. Samotná stavba modlitebny však kvůli hospodářské situaci postupovala pomalu a zůstávala pouze v podobě hrubé stavby. Nedokončený kostel, který čekal na své naplnění, se tak stal téměř symbolem přerušovaných plánů a nadějí. Ty byly definitivně zasaženy událostmi roku 1938, kdy po Mnichovské dohodě připadlo pohraničí nacistickému Německu.

Na konci roku 1939 Eugen Zelený Teplice opustil. Jeho další cesta vedla přes několik míst, až k zatčení, věznění a pobytu v koncentračním táboře Dachau. Válku přežil, ale do Teplic se už jako farář nikdy nevrátil. Válečná léta znamenala pro sbor období oslabení a nejistoty. Život sboru byl omezen na minimum a česká kázání byla ze strany německých úřadů sledována s nedůvěrou. Přesto se podařilo zachovat alespoň základní fungování sboru.

Po válce pak přišla další velká proměna – odchod německého obyvatelstva a příchod nových obyvatel z různých částí republiky. Teplický sbor se tak po roce 1945 stal společenstvím lidí z rozmanitých prostředí. Přicházeli lidé z vnitrozemí, ze Slovenska i reemigranti z Volyně nebo Zelova. Do této situace v roce 1946 vstoupil farář Zdeněk Somolík. Zkušený

duchovní, který předtím působil v Písku, se rychle zapojil do obnovy života sboru. Bylo potřeba nejen vést bohoslužby, ale znovu budovat celý chod společenství – pracovat s dětmi a mládeží, organizovat setkávání, pečovat o členy a rozvíjet další sborové aktivity. Významnou událostí byla dostavba modlitebny. Po letech provizoria se členové sboru spojili ve sbírkách a půjčkách a v roce 1948 byla funkcionalistická modlitebna slavnostně otevřena. Pro sbor to znamenalo získání prostor, kde se mohli lidé pravidelně setkávat jako jedno společenství. Po únorovém převratu v roce 1948 se církve staly nepohodlnými pro komunistický režim, jehož ideologie marxismu-leninismu odmítala náboženství a usilovala o jeho vytlačení z veřejného života. Církve byly problematické nejen jako organizace, ale také proto, že nabízely vlastní hodnotový rámec, autoritu a společenství mimo kontrolu státu. Zásadní změnu přinesly nové církevní zákony z roku 1949, které podřídily činnost církvi státnímu dozoru. Duchovní mohli vykonávat svou službu pouze se státním souhlasem, církve byly na všech úrovních monitorovány režimem a na jednotlivé sbory dohlíželi církevní tajemníci. Přestože církve čelily řadě omezení, dařilo se teplickému sboru Českobratrské církve evangelické udržovat svůj život. Nadále se konaly bohoslužby, biblické hodiny, setkání mužů i žen a práce s mládeží. Pravidelně se scházel i pěvecký kroužek.

Po smrti Zdeňka Somolíka v roce 1966 procházel sbor náročným obdobím hledání nového faráře. Nakonec byl v roce 1967 zvolen Ámos Tejkal. Jeho příchod měl zvláštní symbolický rozměr, byl totiž vnukem Václava Řezníčka, jedné z nejvýznamnějších postav počátků sboru.

připomíná 100 let existence

Ámos Tejkal působil v Teplicích třicet let. Vedle obvyklých sborových činností se s obětavostí věnoval návštěvám nemocných i každodenní péči o členy sboru. Značná část jeho duchovní služby, až do pádu režimu, probíhala pod státním dohledem, přesto se mu podařilo vytvořit prostředí, ve kterém mohli lidé svou víru žít i přes tehdejší omezení.

Po roce 1989 se otevřela nová kapitola. Církve získaly větší svobodu, mohly rozvíjet nové aktivity a navazovat zahraniční kontakty. Započala také proměna vztahu mezi státem a církvemi, kdy církve směřují k autonomii.

Po odchodu Ámose Tejkala v roce 1997 zde působili faráři, každý z nich přinesl nové zkušenosti a podněty pro další směřování sboru. V letech 1997 až 2002 pečoval o ČCE v Teplicích Tomáš Pištora, který se s rodinou přestěhoval do státu Ohio v USA. Poté byl zvolen farářem sboru Jan Opočenský, který měl za sebou léta služby ve sborech ve Strakoncích, Krabčicích i Mělníku.

Ve sboru působil celkem dvanáct let, a i po svém odchodu do důchodu Jan Opočenský mnohdy vypomáhal za kazatelnou. Tento farář také sepsal historii sboru v díle *Jako zrno hořčičné*.

Následující tři roky byl farářem Dan Páleník, kterého v roce 2018 vystřídal Martin Bánoci. Ačkoliv se na faru přestěhoval pouze s manželkou Liou, brzy se jejich rodina rozrostla o fenu Momo a později také o tři děti. Za působení Martina Bánociho se rozšířilo množství aktivit, mezi kterými si vyberou všechny generace. Pokračuje práce s dětmi a mládeží, konají se setkání mužů, žen i maminek, přednášky, koncerty, festivaly a akce pro veřejnost. Sbor také rozvíjí spolupráci s dalšími církvemi a partnerskými sbory v zahraničí.

Dějiny sboru však netvořili pouze jeho faráři. Důležitou roli měli a mají také kurátoři a členové staršovstva, kteří se významně podíleli a podílejí na vedení sboru, rozhodování i jeho každodenním fungování. Mezi kurátory, kteří v různých obdobích nesli odpověd-

nost za vedení sboru, patřili například Slavie Radechovská, Miroslav Titěra, Pavel Andrejs, Willy Gröger a Věra Grögerová. Od roku 2021 je kurátorem Radovan Gaudyn, který svým nasazením a ochotou převzít odpovědnost přispívá k rozvoji teplického sboru. Vedle duchovního života pokračuje také péče o samotné zázemí sboru. V posledních letech prošla modlitebna i její okolí řadou oprav – od rekonstrukce sociálního zařízení a suterénních prostor přes odvlhčení budovy až po opravu střechy. Nejnovějším počinem je rekonstrukce kuchyně v suterénních prostorách.

Sto let historie teplického evangelického sboru je příběhem lidí, kteří v různých dobách nesli odpovědnost za jeho život. Příběhem těch, kteří budovali první zázemí, těch, kteří sbor udrželi během války a totality, i těch, kteří jej tvoří dnes. Mnoho věcí se za sto let změnilo, ale základ zůstává stejný – společenství lidí hledajících víru, naději a vzájemnou blízkost.

Zpracovala Rút Zajac, foto: archiv ČCE

(Bližší podrobnosti včetně dobových fotografií najdete v připravované knize „Století víry“ k 100. výročí založení Farního sboru ČCE v Teplicích).

Příběh evangelického Zeleného kostela v Teplicích - Trnovanech

Základní kámen byl položen 14. října 1899. Stavba trvala šest let a slavnostně byla vysvěcena 17. října 1905. Proč „Zelený“? To je na kostele jeden z nejhezčích detailů. Mohutná věž byla zakončena měděnou střechou. Měď postupně zoxidovala a získala charakteristickou zelenou patinu. Právě podle ní začali lidé kostel říkat Zelený kostel.

Věž měřila podle odborných pramenů přibližně 70–76 metrů a byla jednou z dominant Trnovan. Kostel měl kapacitu asi 684 věřících a sloužil nejen bohoslužbám. Byla zde například učebna a ve věži knihovna. Zelený kostel má význam přesahující Teplice. Ve dnech 25.–26. října 1919 se právě zde konal první církevní sněm, na němž byla ustavena Německá evangelická církev v Čechách, na Moravě a ve Slezsku. To je jeden z důvodů, proč je dnes kostel zajímavý nejen jako zaniklá teplická památka, ale také jako místo významné pro dějiny protestantismu v českých zemích.

Po skončení války přešel kostel do Fondu národní obnovy. V roce 1945 jej získala Československá církev evangelická. Ta jej však pro

svůj teplický sbor příliš nepotřebovala – měla vlastní modlitebnu v dnešní ulici J. V. Sládka. Později kostel využívala Církev československá husitská. Když se koncem 50. let přestě-

hovala do vlastního nového kostela, Zelený kostel zůstal bez pravidelného využití. A začal chátrat. V roce 1966 byl dokonce využíván jako sklad národního podniku Nábytek Liberec. Stavba potřebovala novou střechu, ale podnik odmítl opravu financovat a ze stavby odešel. Kostel byl poškozen požárem a následně se jeho stav dále zhoršoval. Prameny se mírně rozcházejí v přesném datování požáru, ale rozhodující byl požár v roce 1973. Dne 11. července 1973 byl vydán demoliční výměr. A pak přišel jeden z nejbolestnějších okamžiků moderních dějin Teplic: 29. září 1973 byla odstřelena zlikvidována mohutná věž. Kostel definitivně zmizel.

Zdroj: AI

Co po něm zůstalo? Bytelné klíče od hlavního vstupu, které nyní patří společně se vzácnou knihou z roku 1615 k našim pokladům, které vystavujeme o Nocích kostelů.

Martin Bánoci:

Milé sestry a bratři, přátelé a hosté,

dnes začnu netradičně s humorem: „Po jednom z těch dlouhých kázání, která se zdála trvat věčně, šli otec a syn ke dveřím. Chlapec se náhle zarazil. V hale uviděl pamětní desku a zeptal se otce: „Tati, k čemu to je?“ Otec odpověděl: „To je na památku těch, kteří zemřeli při bohoslužbě.“ Malý chlapec se zeptal: „Která bohoslužba – ranní, nebo večerní?“ Děti mohou mít skvělý smysl pro humor.“ A teď zpátky, v naší moderní paměti se obraz „okna“ stal symbolem něčeho zlověstného, tragického a politicky mrazivého. Okno už pro nás není jen prostorem mezi „uvnitř a venku“; stalo se metaforou moci, která nezná slitování. Vzpomeňme třeba na Jana Masaryka, jehož tragický konec pod okny Černinského paláce zůstává dodnes nezhojenou jizvou v našem národním svědomí – mrazivým symbolem zlomené naděje a konce svobody. Nebo se podívejme na dnešní Rusko, kde se termín „vypadnutí z okna“ stal až příliš běžným, cynickým eufemismem pro likvidaci kritiků režimu. V těchto případech je okno nástrojem zvěle, místem, odkud se život bere a kde veškerý dialog a naděje končí v prachu ulice. Dnes však před námi stojí jiný příběh, příběh, který se odehrál v Troadě, v horní místnosti domu, kde bylo doslova narváno. Vzduch byl hustý, naplněný nejen teplem mnoha lamp, které měly zahnat temnotu noci, ale i hmata-telným napětím. Apoštol Pavel přednášel své poselství. Mluvil dlouho, neboť cítil, že toto je pravděpodobně poslední příležitost, kdy může tyto lidi oslovit, než se vydá na nebezpečnou pouť směrem k Jeruzalému. Hovořil o Kristu, o jeho učení, o naději. Církev se zde formovala jako živoucí společenství na cestách – stávala se místem, kde se společně kráčí s lidmi jejich vlastní stezkou, kde se naslouchá jejich úzkostem a kde člověk znovu objevuje, že Kristus je tím, kdo putuje s námi. A uprostřed tohoto společenství, na okenním parapetu, seděl mladík jménem Eutychos. Jeho jméno v překladu znamená „šťastný“ či „šťastlivec“, avšak v tuto chvíli byl jeho úděl docela prostý – byl přemožen únavou. Eutychos usnul a zřítil se. Padal z výšky třetího podlaží přímo na ulici. Když ho zvedli, byl mrtvý. Jaký je to kontrast k dramatům dneška! Zatímco okno v rukou mocných je místem definitivního konce, v Troadě se okno stává místem

Čtení (Sk 20, 1–12)

- 1 Když ten zmatek ustal, svolal si Pavel učedníky a povzbudil je. Pak se s nimi rozloučil a vydal se na cestu do Makedonie.**
- 2 Prošel tamější krajiny, vytrvale povzbuzoval bratry slovem Božím a přišel do Řecka,**
- 3 kde strávil tři měsíce. Když se chystal vyplout do Sýrie, zosnovali proti němu Židé úklady, a proto se rozhodl vrátit se přes Makedonii.**
- 4 Doprovázel ho Sopatros, Pyrrhův syn z Beroje, Aristarchos a Sekundus z Tesaloniky, Gaius a Timoteus z Derbe a Tychikos a Trofimos z Asie.**
- 5 Ti šli napřed a čekali na nás v Troadě.**
- 6 My jsme po velikonocích vypluli z Filip a přijeli jsme k nim do Troady až za pět dní. Tam jsme zůstali týden.**
- 7 První den v týdnu jsme se sešli k lámání chleba a Pavel promluvil ke shromáždění. Protože chtěl na druhý den odcestovat, protáhl řeč až do půlnoci.**
- 8 Byli jsme shromážděni v horní místnosti, kde bylo mnoho lamp.**
- 9 Někjaký mladík jménem Eutychos seděl na okně, a protože Pavel mluvil dlouho, přemáhal ho spánek. Usnul a spadl z třetího poschodí, a když ho zvedli, byl mrtvý.**
- 10 Pavel sešel dolů, sklonil se nad ním, objal ho a řekl: „Upokojte se, je v něm život.“**
- 11 Pak se vrátil nahoru, lámal a jedl chléb, dlouho do rána s nimi rozmlouval a potom odešel.**
- 12 Chlapce přivedli živého a to je velice povzbudilo.**

lidské křehkosti, které volá k solidaritě. Eutychos není obětí cizí krutosti, je to jeden z nás, kdo v únavě ztratil balanc. Kolikrát jsme v životě seděli na onom symbolickém „okně“ – na křehké hraně mezi vnitřním jasnem komunity a vnější temnotou každodennosti? Eutychos ztělesňuje každého, kdo občas ztratí rovnováhu, kdo v momentu ochabnutí či vnitřní lhostejnosti vypadne z blízkosti společenství. Písmo tuto lidskou slabost nijak neobchází – naše tělesnost má své pevně dané limity. Není to primárně vina Pavlovi „užvaněnosti“, i když můžeme s úsměvem podotknout, že kdybychom tu dnes setrvali do večera, pravděpodobně byste byli také „sesutí pod lavicemi“. Příběh nám však ukazuje, že i ve víře může člověk někdy usnout a ztratit půdu pod nohama. Pán Bůh však dokáže naše pády, ty duchovní i ty lidské, proměnit v nový začátek a navrátit nás do společenství. Všimněme si, jak reaguje Pavel. Apoštol nezůstává na vyvýšeném místě. Pavel přerušuje kázání a sestupuje dolů. Sestupuje do temnoty, do místa tragédie, k tomu, kdo „vypadl“. Sklání se nad ním, objímá ho. Je to gesto nesoucí pečeť samotného Ježíše. Je to okamžik, v němž se střetává smrt se životem. Pavel nepronáší výčitky typu: „To máš za to, že jsi nedával pozor.“ Pavel říká: „Upokojte se, je v něm život.“ Slovo, které bylo kázáno v horní síni, není pouze

abstraktní teorií. Je to síla, která má moc sestoupit do hlubin, do temnot, a přinést naději těm, kteří se zdáli být ztraceni. To, co se odehrálo u Eutycha, je předobrazem toho, co každý z nás prožívá ve svém duchovním životě. Jsou to neustálé pády a vstávání. Je to ujištění, že v Kristu neexistuje žádná tma tak neprostupná, aby ji nemohlo prosvítit světlo vzkříšení. Po tomto aktu se Pavel vrací nahoru, láme chléb a jí. Nejde jen o fyzický akt nasycení po únavné noci. Je to radostná zvěst o Kristu, který sestoupil do hlubin našeho selhání a našich úpadků, aby nás pozval ke svému stolu. I my se máme učit sestupovat k těm, kteří klopýtli, a učit se objímat ty, které svět odsoudil jako „beznadějné“. A ten zázrak, který se stal, může víru otevřít, ale neudrží ji sám o sobě. To, co nás skutečně nese, je vztah. To jsou ty „malé velikonoční příběhy“, které ukazují, že i běžné bohoslužby můžou být prostorem, kde mocně jedná Bůh. Položme si tedy otázku: Kde se nacházím já? Jsem ten, kdo bezpečně sedí v horní místnosti a naslouchá? Nebo jsem ten, kdo sedí na okně, napůl uvnitř a napůl venku, zmítaný pochybnostmi a únavou? Příběh Eutychův nám dává jasnou odpověď: Žádný pád není definitivní. I když jsme vypadli z okna našeho duchovního života, Kristus skrze své společenství sestupuje za námi. Není příliš vysoko na to, aby se k nám nesklonil.

Život na okně

Bratři a sestry,

nežijme na okně, nežijme jenom napůl. Posadíme se ke stolu. Nechme se sytit tím, kdo je Světlem světa. Budme těmi, kteří mají odvahu sestoupit z výšin své vlastní pravdy, sklonit se k bližnímu a obejmout ho s vědomím, že v něm, stejně jako v nás, je život, který smrtí nekončí. Není to ztráta času. Je to střed naší víry, pramen křesťanského života. Ty největší zázraky se dějí mezi nebem a zemí, mezi únavou a nadějí, v pohybu, který nás vrací do náruče Toho, jenž je Životem samým. PS. Když se podíváme na Eutychův příběh jako na celek, vidíme, že Bůh se k nám sklání v naší křehkosti. To je stěžejní myšlenka, kterou si dnes máme odnést: Církev není společenstvím bezchybných, ale místem, kde je nám darováno znovu vstát. Nehledejme pouze fascinující divy, které ohromí svět. Hledejme ty tiché zázraky milosti – schopnost znovu začít, sílu podržet druhého, odvahu přiznat vlastní vyčerpání. Právě v nich se totiž zrcadlí to hlavní tajemství naší víry: že Bůh má nad naším životem poslední slovo. Přeji nám všem, abychom vždy cítili, že když spadneme, existuje někdo, kdo sestoupí za námi. To je Kristus, naše naděje, která nás nese dál. Amen.

Martin Bánoci, Teplice, 31. května 2026

Děkujeme všem za přípravu a vedení bohoslužeb v době prázdnin

Martin Jirsák

Rút Zajac

Markéta Zvolánková

Tomáš Živný

Uctili jsme památku statečné ženy

a dalších obětí

V pátek 26. června dopoledne, v předvečer významného Dne památky obětí komunistického režimu, jsme uctili památku statečné ženy, političky, právničky, věrné křesťanky a také matky malé dcery Jany, JUDr. Milady Horákové. Spolu s ní se bývalý zrudný režim, kterému k rozsudku smrti ve vykonstruovaných politických procesech v padesátých letech minulého století chyběly argumenty, zbaběle vypořádal s dalšími oběťmi, jichž bylo celkem 248. Čest jejich památce!

Bohoslužby „ve sklepě“ Letos v létě jsme si užili několi tropických dní. Naštěstí máme vynalézavého bratra faráře, který na „své ovečky“ myslí. V těch nejhorších vedrech, kdy se v modlitebně těžce dýchalo, jsme se přesunuli do společenské místnosti v suterénu, kde bylo snesitelné klima.

Růž Zajac

Přednášky a besedy v knihovně

Již několik let spolupracuje bratr farář Maťo Bánoci s Regionální knihovnou v Teplicích, kde organizuje zajímavé podvečerní programy pro veřejnost, které získávají na oblibě.

Zásahu na tom mají jeho hosté. Letos na jaře jimi byli například bývalý diplomat a velvyslanec ČR v Izraeli Jiří Schneider, který aktuálně pohovořil o problematice Blízkého východu, nebo

spisovatel a religionista Pavel Hošek, jenž se zabýval duchovním odkazem J. R. R. Tolkiena a také naše sestra Růž Zajac, která pohovořila o století víry Farního sboru ČCE v Teplicích.

Jiří Schneider

Rosteme a přibýváme! A to je dobře

Mrkněte na to. Maminky s dětmi se pravidelně scházejí a našich maličků rychle přibývá. A to je moc dobře. Ať se mladým rodinám ve všem daří!

Foto: Katarína Pašková

Pavel Hošek

Neděle se svátostí křtu

Nestává se tak často, že ke křtu na vlastní žádost přistoupí dospělý člověk. Tentokrát tahle výjimka platila.

Farář Martin Bánoci udělil křest a požehnání Viktoru Kellerovi, který se tak stal novým členem našeho sboru. Blahopřejeme! Křestní list a dárek za sbor mu předal

kurátor Radovan Gaudyn a další milé, kreslené dárečky, které mu budou sváteční den připomínat, připravily děti pod vedením Dany Gaudynové.

Novým křtěncem je i Štěpán Jan Jemelík

V den letního slunovratu, na Svátek otců, se u nás v modlitebně konal další křest.

Do Boží rodiny a našeho společenství jím tak vstoupil malý Štěpán Jan Jemelík. Jeho rodiči jsou Petra a Tomáš, kmotrem mu byl Samuel Čížkovský. Jmenovani i všichni

přítomní bratři a sestry slíbili, že budou při výchově chlapce v duchu víry nápomocni. Na závěr svátosti se klouček ve farářově náručí blíže seznámil s účastníky

bohoslužeb. A ještě douška na závěr: Kázání se jmenovalo LEGO. A tato stavebnice dokázala děti během bohoslužeb zabavit tak, že jsme o nich prakticky nevěděli.

Jako za Jana Křtitele

Na teploměru ani ne 20 stupňů Celsia, občas se spustil drobný déšť, studená voda a tři otužilci. Farní zahrada vytvořila kulisy pro premiéru křtu ponorem, k níž se rozhodli Julie Skalická a Josef Bárta. Bratr farář vyhověl a připravil scénu. A protože v Teplicích nemáme žádnou řeku, přišel ke slovu bazén. K oběma křtěncům se později připojila již v dětství pokřtěná Viktorie Smirnova a všichni tři společně absolvovali konfirmaci. Obě významné události sledovalo početné publikum. Potleskem jsme tak přivítali tři nové členy našeho sboru. Na závěr bohoslužeb si naši mládežníci zasadili keře kanadských borůvek, které jim tento výjimečný den budou připomínat. (SO)

Konfirmace formou dialogu

V neděli 9. srpna jsme společně s Matyášem Rakem prožili velký den. V rámci bohoslužeb se totiž konala jeho konfirmace.

Uskutečnila se nevšední formou vzájemného dialogu a oba aktéři doprovodili některé písně na kytaru. Společně jsme se zúčastnili večere Páně, dostal požehnání a nakonec mu předalo vedení sboru – farář Martin Bánoci a kurátor Radovan

Gaudyn - pamětní list a knižní dárky. Na farní zahradě si pak Matyáš jako ostatní konfirmandi vlastnoručně zasadil keř kanadských borůvek. Celý sbor přijal nového člena, šestnáctiletého Matyáše, za svého a raduje se společně s ním.

Festák jako malovanej

Dalším programem určeným pro veřejnost je každoroční festival Doma na zahradě, který finančně podporuje Statutární město Teplice. Letos se konal už 8. ročník.

Sobotní odpoledne a podvečer 20. června se zapsaly do dějin našeho sboru jako dosud největší akce.

Pod vedením našeho br. faráře, který je zároveň duchovním otcem myšlenky, nám Pán Bůh přichystal nádherné slunečné počasí. Na farní zahradu zavíta-

lo na 300 lidí a všichni se dobře bavili při pestrém programu i chutném občerstvení. Na děti čekala pohádka a atrakce, dospělí si vychutnali koncerty kapel různých žánrů. Nejlépe o tom svědčí fotografie, které pořídil Radek Zajac. Posuďte sami, jak se zadařilo!

Společná česko-moravská cyklodovolená

Považte, letos už se konal 25. ročník společné cyklodovolené s bratry a sestrami z některých evangelických sborů z Čech i z Moravy. Uskutečnila se počátkem července na Třeboňsku v jižních Čechách.

Perfektní zázemí s ubytováním, jídelnou, kolárnou a hlavně velkou společenskou místností a také prostornou zahradou účastníkům podobně jako vloni poskytl Penzion Myslivna v obci Kolence. Počasí připravilo slunečné i deštivé dny,

všechny byly ale využity naplno. Fotografií a videí existuje bezpočet. Vy si teď můžete připomenout jedinečnou atmosféru prostřednictvím některých z nich. Organizace se jako vždy ujaly rodiny Jancykova a Kubáčkova, kterým patří veliký dík.

Flautobanda

Dioptrio

Noc kostelů u evangelíků

Stalo se již tradicí, že se teplejší evangelíci připojují k mezinárodní akci Noc kostelů. Letos se konal již 18. ročník. Návštěvníci si u nás mohli poslechnout například Flautobandu ze Základní umělecké školy Teplice, Mini Klárky ze ZUŠ Litvínov, komorní soubory Konzervatoře Teplice, které vystřídal profesionální DIOPTRIO složené z filharmoniků (manželé Jana a Petr Kubíkoví a Radovan Skalický). Prohlédnout si mohli liturgické

náčin včetně vzácné knihy z roku 1615, která přežila Bílou horu i obě světové války, nebo našimi šikovnými členy vlastnoručně vyrobené biblické postavičky, které bratr farář využívá při pravidelném setkávání Klubu dětí a v Biblických hodinách. Poděkování patří všem, kteří prostory modlitebny připravili, obohatili programem i kolemjdoucím, kteří zavítali a od Milana Jancyka obdrželi razítko do průvodní knížky. Tak zase za rok!

Vzácná kniha

Liturgické náčiní

Cesta do světa za skříní

Tu na letošním letním prázdninovém táboře v Mentaurově na Litoměřicku hledaly naše děti a dorost pod vedením faráře Matka Bánociho a vedoucí dětských táborů Elišky Zahradníkové. Pilně také rodičům každý den posílali fotky, jak se jim daří. Vyjímáme některé z nich, abyste se také mohli potěšit. Děti se měly fajn. Poděkování patří celému početnému doprovodu dospěláků, kteří připravili bohatý program, starali se o stravování a celkovou pohodu malých svěřenců. Starší děti letos ještě strávily týden s bratrem farářem na vodáckém táboře na řece Ohři. Jenomže se nám to všechno do Sborových ozvěn tentokrát nevešlo.

Dobrovolnictví v teplické nemocnici

V naši nemocnici se kromě lékařů a sester pohybují i lidé, které byste na první pohled možná ani nezařadili. Nemají zdravotnické vzdělání, nenosí bílé pláště, přesto jsou důležitou součástí péče. Jsou to dobrovolníci.

Jeich přítomnost je nenápadná. Přijdou na pokoj, zaklepu, postávají u lůžka, povídají si. Někdy čtou, jindy hrají společenské hry: karty, člověče nezlob se. Někdy jen mlčky sedí vedle někoho, kdo zrovna nemá sílu na rozhovor, ale chce blízkost nějakého člověka. Na naše pravidelné návštěvy bereme i guitarolele. Hudba často pomůže překlenout počáteční ostych a nedůvěru a vytvořit uvolněnější prostor pro setkání. Volíme hlavně tramské písně, které jsou lidem blízké a povědomé. V našem repertoáru se ale objevují i písně Sváti Karáska, v mírně upravené podobě. Každá návštěva vypadá trochu jinak. Někdy jsme aktivní my, jindy pacienti. Dobrovolníci se postupně učí vnímat potřeby druhých lidí. Je to služba, která přímo stojí na pozornosti, trpělivosti a respektu.

I když dobrovolníci přicházejí „dávat“, je zajímavé, že často mluví spíše o tom, co sami dostávají. Setkání s pacienty přináší jiný pohled na život, připomíná hodnotu vztahů a hlavně času. A učí vděčnosti za věci, které často snadno přehlízíme. Dobrovolnictví není jen aktivita „navíc“. Postupně se stává součástí života. A přitom

to není jen záležitost jednoho oddělení nebo jedné skupiny lidí. Nemocnice je součástí místa, kde žijeme. Procházejí jí naši blízcí, sousedé, někdy i my sami. To, jak se v ní lidé cítí, není jen otázkou péče, ale i prostředí, které společně vytváříme. Dobrovolnictví do toho vnáší něco navíc, co se špatně plánuje, ale dobře pozná.

Trochu víc času, trochu víc pozornosti, trochu víc lidskosti. Ne ve velkých gestech, spíš v drobných situacích, které by jinak snadno zapadly. Z pohledu církve se v tom dá vidět něco povědomého. Ne jako úkol nebo program, spíš jako jedna z cest. A tak to celé často vypadá docela prostě. Dva lidé sedí vedle sebe. Čas plyne trochu pomaleji. A něco podstatného se děje, i když se to těžko pojmenovává.

Více informací o dobrovolnickém programu v nemocnici Teplice je možné najít zde:

Dobrovolnická činnost – Nemocnice Teplice

<https://www.kzcr.eu/cz/dc/pro-pacienty/nase-sluzby-pacientum/dobrovolnicka-cinnost>

Koordinátorkou dobrovolníků je **Petra Suchomelová**, která je rovněž autorkou textu

STOJÍ ZA TO ČÍST - NOVINKY Z NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ KALICH V PRAZE

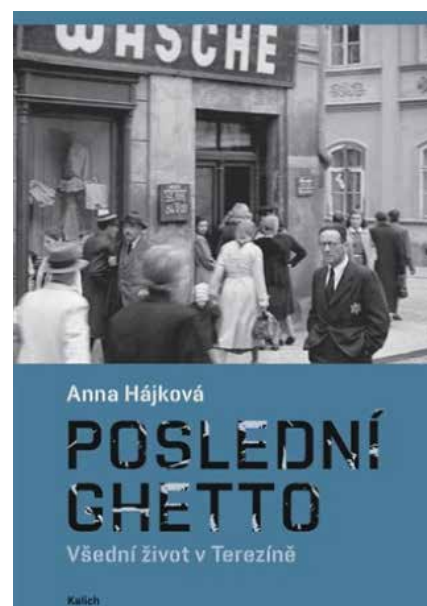
Vzal na sebe způsob služebníka. Uvedení do teologie diakonie – Karel Šimr

Publikace Karla Šimra představuje čtenářům základní principy diakonie a jejího teologického ukotvení. Autor ukazuje, že služba druhým není pouze praktickou pomocí, ale také důležitým rozměrem křesťanské víry a života církve. Kniha propojuje biblické základy, historický vývoj i současné podoby sociální a duchovní služby a nabízí inspiraci všem, kteří chtějí lépe porozumět významu pomoci bližním.

Poslední ghetto: Všední život v Terezíně

Poslední ghetto je srozumitelným, poutavým i bolestným čtením o tom, jak vypadal život vězňů v Terezíně. Každodennost, kterou Hájková čtenáři předkládá, nemá podobu sentimentalizující fotografické momentky. Nejedná se o únik z kruté reality života v ghettu do poslední bašty nezkaleného lidství. Autorka nabízí pohled do mnohovrstevnaté minulosti, jakési minulé přítomnosti, kde je základní charakteristikou lidí i ve velice vypjatých situacích jejich vlastní jednání. Pečlivá práce s obrovským množstvím osobních svědectví a dokumentů tvoří základní kámen úspěchu této knihy. A ačkoli Hájková čtenáři předkládá vrchovatou míru výpovědí, jmen a situací, poměrně hladce sleduje hlavní výkladovou linku. Ukázky vzpomínek nemají povahu pouhého vršení důkazů, pod jejichž tíhou by měl čtenář rezignovat na vlastní uvažování.

Poslední loučení s dlouholetou členkou sboru

V pátek 7. srpna dopoledne jsme vyprovodili na poslední cestu k Pánu Bohu naši milou sestru Vlastičku Kittlerovou.

Lékařka a alergoložka pro děti a dorost působila v Teplících od roku 1966. Měla velké a statečné srdce, desítky let pomáhala malým pacientům a jejich rodičům z nesnází. A stejně obětavě pracovala i ve prospěch našeho sboru Českobratrské církve evangelické. Po dvanáct let byla členkou jeho staršovstva a pro dobro druhých neváhala nasadit svůj volný čas a znalosti k potřebám bratří a sester. Její pozemský čas se naplnil v sobotu 1. srpna. Společně s rodinou, přáteli a příbuznými se s Vlastičkou rozloučila zaplněná modlitebna i venkovní prostor před kostelem. Smuteční

bohoslužby vedl farář Martin Bānoci, za sbor promluvila emeritní kurátorka Věra Grögerová, zpěvy na varhany doprovodila Štěpánka Skalická. Všem třem za službu patří velké poděkování, stejně jako rodině Peškových za bohatou výzdobu modlitebny a občerstvení. Na společně prožité chvíle s Vlastičkou budeme rádi a dlouho vzpomínat. Ještě týž den odpoledne se rakev s ostatky vydala v doprovodu nejblížešších do jejího rodiště na Horním Jeleni ve východních Čechách, kde spočinula v rodinném hrobě Kittlerových.

Čest její památce!

Vzpomínka na Vlastu Kittlerovou aneb aby truchlila i paní květinářka

Zastavili jsme se pro květiny v malé prodejně v Proseticích. Paní květinářka se ptá: „To máte zítra na půl desátou? To mají dva doktoři, jeden zubař v Bystřanech - a pak paní pediatrička Kittlerová. Znali jste ji?“ Odpověděli jsme, že ty květiny jsou právě na její pohřeb. A najednou se v tom krámku přestaly prodávat kytky. „My jsme k ní chodili. Zachránila mi syna! Dneska je to dospělý chlap, ale jako dítě byl nemocný - a ona sehnala výživu až z Norska. Vozili ji letadlem! Dodnes vidím, jak všichni v lékárně koukali, když to přivezli sem do Teplic. Vděčím jí za svého syna.“ Slova Marka Twaina byla rázem naplněna. Nad Vlastičkou netruchlila jen rodina

Mark Twain kdysi napsal: „Snažme se žít tak, aby až zemřeme, truchlil i majitel pohřebního ústavu.“ Dlouho jsem to bral jako vtipný bonmot, použil jsem to dříve v nějakých promluvách. A pak přišel pátek 7. srpna.

a sbor. Truchlila i paní, která nám prodávala květiny na její pohřeb. Povíдалa i o věnci ve tvaru srdce, který pro ní připravuje na objednávku Lékařského domu. Vlastička byla silná žena. Když měla názor, řekla ho. Napřímo, bez okolků, bez diplomatických koleček. Vždy byla racionální, ale láskyplná. Dvě volební období sloužila ve staršovstvu. Sbor byl její druhá rodina. Ona v něm nebyla do počtu. A byla všímavá. Sám na to mám vzpomínku z dob, kdy jsem byl malý kluk a ve sboru

docela nový. Na sborové dovolené jsem čekal, až dorazí rodiče, a neměl jsem u sebe ani korunu. Vlastička si mě všimla a objednala mi jahodový džus. Byla to drobnost, ale nikdo ji o to nežádal — prostě viděla kluka, který tam sedí sám, a postarala se. A když nad tím dnes přemýšlím, kolik takových jahodových džusů, norských výživ a zachráněných dětí se za její život muselo nasbírat? My známe jen ty příběhy, které se k nám donesly. „I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se

Vlastička nevynechala ani žádnou cyklovolenou.

mnou jsi ty.“ Žalm 23 si Vlastička nesla i na parte. Věříme, že Hospodin, který s ní šel celý život, ji teď přijal domů. Čest její památce.

Radovan Gaudyn, kurátor sboru

Kontakt:

Jsmo otevřené společenství, přijďte mezi nás.

Farář sboru:

Mgr. Martin Bánoci,

tel. 722 695 008

e-mail: teplice@evangnet.cz

Kurátor sboru:

Mgr. Radovan Gaudyn,

tel. 725 807 985

Úřední hodiny:

Úterky od 9 do 12 hodin

Číslo účtu Farního sboru

ČCE Teplice:

2100220448/2010

Dar pro potřeby sboru lze s uvedením částky poslat také formou QR kódu

Sbor ČCE Teplice

Zdravice stoletému mladíkovi

*Milý sbore teplický,
slavíš stovku.*

Z perspektivy lidského života věk úctyhodný, z perspektivy církve Kristovy stále ještě mládí, nanejvýš tak puberta. Těch sto let nebylo zrovna klidných a ty jsi prošel leccjakými bouřemi. Sborové centrum, něco jako rodinný krb se stěhovalo z místa na místo. Staří sousedé mizeli a noví se objevovali. Vyrůstal jsi a dosud žiješ v prostředí, které je mimořádně náročné na budování stálých vztahů, založených na důvěře. Zároveň je takové prostředí zralé k tomu, aby právě v něm zaznívalo a nalézalo ohlas evangelium Kristovo a aby ti, kdo jsou a budou jeho Duchem osloveni, vnímali ho jako vzácnost a přímo životní nutnost s vděčností a radostí.

Pán Bůh ti požehnej a pomáhej, ať dále rosteš a prospíváš svým blízkým, svému městu a celému Božímu stvoření.

*Pavel Pokorný,
synodní senior ČCE*

Pravidelná shromáždění

- **Čtvrtek** od 15 hodin Klub dětí
- **Čtvrtek** od 16:30 hodin Biblická hodina
- **Pátek** od 9:30 hodin Setkání maminek
- **Pátek** od 18:00 hodin (každý 2. týden) Mladší mládež
- **Pátek** od 19 hodin (jednou za měsíc) Ekumenické setkání mužů
- **Sobota** od 7:30 hodin (jednou za měsíc) Společné modlitby
- **Sobota** od 17 hodin (jednou za 3 měsíce) Mezigenerační setkání v rodinách
- **Neděle** od 9:30 hodin Bohoslužby + nedělka pro děti

Změny vyhrazeny

Sledujte dění ve sboru ČCE také na novém webu:
teplice.evangnet.cz www.e-cirkev.cz

**100 LET
1000 PŘÍBĚHŮ**
1926 - 2026

13 ZÁŘÍ | **09:30 neděle** | **J. V. Sládka 2006/16**

09:30 Bohoslužba / 12:00 Zahájení / 14:00 Kouzelník
15:00 Divadlo pro děti / 16:00 Vodní plocha hraje
Navarovou / 18:00 Cimbálová muzika / Workshopy /
Soutěže / Občerstvení / Skákací hrad / Diakonie

ČESKOBRATRSKÁ CÍRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V TEPLICÍCH

Teplice

*Rodinná neděle
a
potáborové setkání*

*neděle 6. září od 9:30
v kostele ČCE (J.V. Sládka 2006/16)*

ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V TEPLICÍCH

Redakce děkuje všem dopisovatelům, kteří se podíleli na přípravě vydání. Grafická úprava: Jiří Vondráček. Příspěvky zasílejte na adresu: metropol1@seznam.cz, nebo osobně předějte L. Richterové. Tisk: Jiří Bartoš – SLON, Ústí nad Labem.